

„Hát it kinek tartotok engem? Aki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel naponként az ő keresztyét és kövessen engem. Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszti, aki pedig elveszti az életét énérétem, megmenti azt.”(Mt 16, 24-25)

Mit üzen nekünk Jézus ezzel a szívünkre helyezett igével?

Milyen élethelyzetben hangzik el ez az ige? Amikor visszajönnek a tanítványok az első küldetésükből, és boldogan számolnak be sikereikről, hogyan sikerült hirdetni az evangéliumot, hogy sokan figyeltek rájuk, gyógyítások, jelek követték őket.

A tanítványok visszatérnek egyfajta lelki honfoglalásból, Jézusnak, az Úrnak hódítják meg a nép szívét, sikeresek.

Közvetlenül ez előtt történik az ötezer ember megvendéglése, amikor kiderül, hogy az Úr Jézus úr valóban, aki képes teremteni ételt, ura a természetnek, az ember szívének, a gyógyulásoknak, a szabadításnak, a kenyérgkérdésnek is. Ezt követően kérde meg Jézus a tanítványoktól, hogy ti kinek mondotok engem.

Ekkor hangzik el Péter gyönyörű szép hitvallása: „mi elhittük és megismertük, hogy te vagy az Isten fia”. Amikor Jézus a sikertörténeteiket hallgatja, akkor kezd először beszélni a szenvedéséről, az élete letételéről, a haláláról.

Jézus az övéit a sikerekben, Krisztus mindenhatóságában vetett hitükben erősíti meg, valami erős pozitív töltést ad nekik, s utána kezd a haláláról, a rá váró szenvedésekről beszélni nekik.

Jézus tehát elkezd felkészíteni az övéit, elkezd a rossznak, a bánatnak, a sírásnak megágyazni a helyet.

Jézus előbb megerősít, hogy igen, él az Úr, lehet Jézusra bízni az életünket, s mert tudja, hogy mit jelent majd az ő elvesztése nekik, ezért felkészíti őket a szenvedéstörténetére is, arra, amikor gyászolni, sírni fognak, amikor megdöbbennek majd saját maguktól is.

Pontosan tudja, mi játszódik le az övéi szívében, nem hagyja őket cserben, előre egyengeti lelkük útját, biztatja őket a veszteség elmúlására is. Mennyi gyöngéd, bölcs szeretet, tapintat van Jézusban, s olyan jó, hogy ő ilyen, aki tudja mi vár az emberre, s épp ezért mindent megtesz, hogy könnyebb legyen elviselni majd a fájdalmakat, veszteségeket, hogy tudjanak mire figyelni az övéi, ha egyszer bajba jutnak, tudjanak emlékezni, kapaszkodni valahova, amikor összedőlni látszik az élet, és az egész világ. Jézus ebben a helyzetben kezd beszélni az élet megtagadásáról, elvesztéséről, másrészt az élet megmentéséről és megtalálásról.

Az élet, mint megtagadni és elveszíteni való – különös gondolat, látszólag nagyon életidegen, s egy ilyen világban, amikor a harsány életöröm, a külsőségek, az erő, a fiatalság, egészség, a „nekem ez jár” világában még különösebb az élet elvesztéséről, önmegtagadásról beszélni.

Az önmagunkkal való szembefordulás még nehezebb helyzet. Mit jelent elveszíteni az életet? Elveszíteni azt szoktuk, ami kipottyan véletlen a kezünkből, és nem vesszük észre, kiesik, elgurul, vagy úgy elrakjuk, hogy nem találjuk. Nem akaratlagos cselekvés.

Az önmegtagadás viszont nagyon tudatos döntés, állásfoglalás saját magunkkal szemben. Hogy lehet elveszíteni az életet, miért kell megtagadni önmagunkat?

Élni, azt jelenti, hogy meghatározott életcélt, benne egy pontos értékrendet követek. Élni azt jelenti, hogy kapcsolatban vagyok emberekkel, hisz a legszörnyűbb büntetés a magány, a magánzárka; ezt viseljük legnehezebben el.

Miért kell az életet elveszíteni, és mit jelent elveszíteni valamit? Mint mindenféle dolog, ami sokkal fontosabb volt, mint amivel épp tele volt a szívünk, a lelkünk, a kezünk, valamit meg akartunk ragadni, mint ami betöltött, ami addig lényeges volt.

Elveszíteni azt szoktuk, amire nem ügyeltünk eléggé, mert nem tartottuk fontosnak, mert amikor elveszett, abban a pillanatban valami más sokkal fontosabb volt számunkra.

Az élet elvesztése úgy történik, ha találunk egy új életet, új értékrendet, egy új kapcsolatot.

Önmagunk megtagadása sokkal tudatosabb, határozottabb döntést kíván.

Nem hasadtlelkűség, nem valami beteg, pszichés állapot ez, amikor Jézus azt mondja, hogy tagadjuk meg magunkat?

Önmagunkat megtagadni számtalanszor szoktunk, amikor dühöseket vagyunk saját magunkra, s azt gondoljuk, hogy rosszul szóltunk, rosszul léptünk, nagyon nem volt igazunk. Működik az önmegtagadás a hétköznapijainkban, ez is az életünk velejárója.

Mit jelent az élet elvesztése és megtagadása? Valahogy olyan, mint Pál megtérése, aki azt mondja, „mindent kárba veszni hagytam a Krisztus páratlan gazdagságáért”. Pedig volt mit kárba hagynia. Volt gondosan megszerzett tudása, nagyon művelt ember volt. Voltak kapcsolatai, s volt valószínűleg gazdagsága is. Mégis mindezt hagyta kihullani az életéből, mert Krisztus sokkal több ezeknél.

Az élet elvesztése olyan, mint amikor egy olyan kincsre, gazdagságra, egy olyan új életre bukkanok, ami sokkal erősebb, több, minden másnál.

Kicsiben a lemondások sorozata a krisztuskövetés, olykor kedvtelésekről való lemondás, magam ötlöte időbeosztástól való távolságtartás, kapcsolatokról, indulatokról, erőfeszítésekről, életcélokról, programokról való lemondás.

A krisztuskövetés áldozatvállalás. Jézus erre figyelmezteti az övéit. mint hogy ez volt Mózes életének a kockázata is: nemcsak áldozatvállalás, hanem lehet, hogy saját maga lesz áldozattá.

A krisztuskövetés törvényszerűsége önmagunk háttérbe helyezése, az önmagunkról való lemondás Jézus Krisztusért. És nemcsak a hétköznapi, kicsi, apró lemondásokban, hanem Jézus gondolatkörében azt is jelenti, hogy nem keresem a magam üdvösségét.

Jézus konfliktusai a farizeusokkal pontosan ebből adódik, mert azt hitték, hogy majd ők tökéletesen betartják a törvényt, s akkor az Úr Isten kell, hogy jutalmazza, szeresse őket, mert ők megküzdének az üdvösségükért, mert elég kitartók, bölcsék, ügyesek ehhez.

Nem életcél az elégség, az elpusztulás. Az ajándéka kapott élet nem elpusztítandó valóság, nem erről szól Jézus, hanem következmény.

Mert megragadott engem a Krisztus, ezért hagyok kihullani ezt is, azt is, am azt is. Vajon tudjuk, mit kéne hagyni kihullani az életünkből, azért a páratlan gazdagságért, öröméért, amit Krisztus jelenléte jelenthet nekünk? Ki-ki, maga kell meglássa, megértse.

Kipottyannhat-e az életünkből mindaz, amit Krisztus szeretne belőle kitörölni? *Naponként.*

A keresztfelvételre, mi mindig a szenvedéstörténetre gondolunk csak. Ez is, de nemcsak ez. A pusztai vándorlásban a sátrak bejáratát két, kereszt alakú gerenda tartotta, s amikor tovább haladtak egyik helyről a másikra, mindig le kellett bontani és össze kellett csomagolni azokat, s vállukra kellett venni ezeket a tartógerendákat, s vinni magukkal.

A keresztet vállra venni azt is jelenti, hogy odamegyek Uram, ahova te vezetsz; ahol re megállsz, vagy elindulsz, én ott akarok lenni, ahol te világítasz a sötétben, te vagy a fény, a tűzoszlop, ahol a te jelenléteddel telik meg a föld, ott akarok lenni, a szárnyaid alá akarok rejtőzni, megyek utánad.

Megyek utánad a vak éjben. Megyek utánad Uram, mert kincsem vagy és ragaszkodom hozzád, mert a szabadítóm lettél, mert az életedet adtad érterem. Minden nap ezt tanácsolja az ige. Aki elveszti az ő életét, és felveszi az ő keresztjét – minden nap. Engedjük, hogy mindennapos gyakorlat lehessen ez a mi számunkra.

Jézus korában a kereszt a szegény bélyege volt. Az aberrált bűnözőket és a föllázadt, uruk ellen föllázadt rabszolgákat végezték ki a kereszten. Jézusért vállalt szenvedés az a kereszt, és kizárólag az.

Amikor valaki így sóhajtott fel, hogy nagy keresztet nekem az anyósom, az nem kereszt. És mi van, ha az anyósa sóhajt fel, hogy nagy keresztet nekem a menyem meg a vőm. De egyik sem kereszt. S talán mind a ketten okai annak, hogy megromlott kettőjük között a kapcsolat.

Az nem kereszt, hogyha valaki valamiről tehet. Nem kereszt a munkahelyi főnök vagy a barátságtalan kolléga. Ők imatémák. Lehet értük imádkozni. Nem kereszt egy betegség vagy egy nehezen kezelhető gyerek egy családban. A saját ostobaságunk, mulasztásunk, rossz döntésünk vagy éppen bűnünk miatt bekövetkezett, ránk zuhant nyomorúság. Az nem kereszt.

Annak mi vagyunk az okai a legtöbb esetben, vagy más, kívülálló ok miatt kapunk valami szenvedést, következik be rajtunk valami más, vagy valaki más bűne miatt. Van ilyen is, de az nem kereszt.

A kereszthordozás az a Krisztusért vállalt nyomorúság és szenvedés. Egyik sem a kereszt kategóriába tartozó dolog.

Az kereszt, ha gúnyolnak minket, mert keresztének vagyunk. Ha kinevetnek bennünket, mert életünket Isten ígéjéhez igazítjuk. Ha valamit nem teszünk meg, mert keresztének vagyunk.

Vagy ha valamit mindenki tanácsa ellenére megteszünk, mert keresztének vagyunk, és mulatság tárgyává leszünk. Te még csak itt tartasz? Ennyire ósdi gondolkodású vagy? Ennyire maradi? Letapadtál, öregem? Letapadtál, ahogy nem régen mondták valakinek a munkahelyén. Te még csak itt tartasz? Semmi szex a házasság előtt? Nevetséges. Hát ő még csak itt tart.

Letapadtál, öregem. Hát, igen. Letapadt Krisztus mellett.

Emlékszem egy pedagógusra, aki elmondta, hogy sok-sok iskolát végigjárt, s mikor megmondta, hogy ő keresztén, sehol nem kellett. Ez kereszthordozás volt. S a végén egy iskolaigazgató gondolkodott kicsit mélyebben, s azt mondta, hogy maga kell nekünk. Ha maga keresztényen, akkor magában jobban bízhatunk, mint másokban. S akkor ennek az embernek az életéből elvette Isten a keresztet, amit addig Krisztusért hordoznia kellett. Egy ideig adja Isten, s aztán elveszi.

De Jézus életéből nem vette el. Az egész élete kereszthordozás volt. S a végén, a golgotai kereszten csúcsosodott ki az Ő szenvedése az emberekért, az emberiségért, és az emberek miatt.

Keresztviselés önkéntes!

Azonban, amikor az ember döntött, hogy akar Jézus után menni, akkor annak az embernek vállalnia kell mindent, ami Jézus követésével jár!

Jézus követésével járó kötelesség: az önmehtagadás! Az önmehtagadás nem más, mint a vágyak féken tartása! Általános emberi vágyak: a boldogság a javak utáni vágy: kocsis, ház, jólét stb.! A földieket alárendeljük az Istentől jövőeknek!

De még mielőtt kijelentenéd, hogy az Isten ügye milyen sokba kerül, fontold meg: akár Istenért, akár Isten nélkül mindig úgy sem tehetjük azt, amihez kedvünk lenne!

Jézus követésével járó másik kötelesség: a kereszthordozás! Amint Jézus vállára is mások tették a keresztet, úgy a mi vállainkra is mások teszik azt.

1. "Tagadja meg magát" – merek-e nem menni a csordával, merek-e Krisztus után menni? – a kereszténység = döntés
2. "vegye föl keresztjét" – a kereszt a mártíromság jele volt az Ósegyházban, számunkra azt jelenti: akarunk-e közösségbe lépni Krisztussal? Úgy hangzik el ez a mondat, hogy Jézust még nem is feszítették keresztre.
3. "minden nap" – ez a legnehezebb: a kereszténység mindennapi döntés, mindennapi mártíromság -> kitartás (imában, szeretetben, stb.)

4. "kövessen engem" – a kereszténység nem megérkezett, a kereszténység = folytonos úton levés.

A második idézet önmagunk szétesését állítja szembe napjaink divatos önmegvalósításával

Krisztus követése egy döntéssel kezdődik arról, hogy valaki őt akarja követni. Egyidejűleg csak egy úton lehet járni, tehát aki őt akarja követni, annak ott kell hagynia minden más utat. Ez az ember életének legjelentősebb döntése, s utólag látjuk, hogy még abban is ő segített, ha tudunk így dönteni, és szakítani mindennel, ami ettől visszatartott.

Ezt követi, hogy „tagadja meg magát”. Nemcsak a bűneinket lehet és kell elhagyni, hanem mindenre nemet kell mondanunk, amire Jézus nemet mond, és mindent elfogadni, amit ő kínál. Vagyis meg kell tanulnunk engedelmessé válni.